

Розсоха Кирило Олегович,
асистент кафедри судоустрою
та прокурорської діяльності,
Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого, Україна, м. Харків
e-mail: rassoha91@gmail.com
ORCID 0000-0002-2266-7688

doi: 10.21564/2414–990x.145.156767
УДК 343.133(477)

НОРМАТИВНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФУНКЦІОНУВАННЯ АНТИКОРУПЦІЙНИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ

Статтю присвячено аналізу нормативного забезпечення функціонування антикорупційних органів України. Відмітною рисою антикорупційної стратегії є виокремлення зони ризиків у антикорупційній політиці держави і втілення в життя пропозицій щодо викорінення корупційних елементів у процесі державотворення.

Прийняття Антикорупційної стратегії в Україні дозволило створити нові антикорупційні органи, які існують в Європейському Союзі відповідно до вимог і норм, на підставі яких ведеться боротьба з корупцією. Наголошено, що прийняття нових чи вдосконалення існуючих законів не є гарантією ефективності здійснення такої діяльності.

Ключові слова: антикорупційні органи; Національне антикорупційне бюро; Спеціалізована антикорупційна прокуратура; Вищий антикорупційний суд; нормативне забезпечення; закон.

Розсоха К. О., асистент кафедри судоустрою та прокурорської діяльності, Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого, Україна, г. Харків.
e-mail : rassoha91@gmail.com ; ORCID 0000-0002-2266-7688

Нормативное обеспечение функционирования антикоррупционных органов Украины

В статье анализируется юридическая литература и нормативная база деятельности специализированных антикоррупционных органов Украины. Дано краткое описание этапов развития антикоррупционной политики Украины времен независимости. Обобщены основные положения нормативных документов по обеспечению деятельности антикоррупционных органов Украины. Показано, что активное развитие системы антикоррупционных органов начато только с 2014 года и продолжается сейчас.

Ключевые слова: антикоррупционные органы; Национальное антикоррупционное бюро; Специализированная антикоррупционная прокуратура; Высший антикоррупционный суд; нормативное обеспечение; закон.

Постановка проблеми. На шляху до вступу України до Європейського Союзу міжнародна спільнота вказала на високий рівень української корупції.

На жаль, корупція в державі носить системний характер, існує в усіх секторах та на кожному управлінському рівні, зокрема, в правоохоронних органах, прокуратурі, судовій та місцевій владі. Безперечно, однією з причин існування масової корупції є неналежний рівень нормативного забезпечення антикорупційної діяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання нормативно-правового регулювання запобігання та протидії корупції в Україні є предметом досліджень низки вчених, серед яких М. Ю. Азаров (M. Yu. Azarov), Є. М. Блажівський (Ye. M. Blazhivskiy), О. В. Головкін (O. V. Holovkin), Т. О. Давидова (T. O. Davydova), Ю. М. Дьомін (Yu. M. Domin), Д. Г. Заброда (D. H. Zabroda), М. І. Камлик (M. I. Kamlyk), О. О. Кваша (O. O. Kvasha), В. П. Киселичник (V. P. Kiselychnyk), О. М. Лемешко (O. M. Lemeshko), М. М. Луценко (M. M. Lutsenko), М. І. Мельник (M. I. Melnyk), Є. В. Невмережицький (Ye. V. Nevmerzhytskyi), В. А. Пентегов (V. A. Pentiehov), М. А. Погорецький (M. A. Pohoretskyi), В. В. Романовський (V. V. Romanovskiy), М. М. Семендяй (M. M. Semendiai), І. В. Сервецький (I. V. Servetskiy), Г. П. Середа (H. P. Sereda), В. Є. Скулиш (V. Ye. Skulysh), Є. Д. Скулиш (Ye. D. Skulysh), М. І. Хавронюк (M. I. Khavroniuk), І. Шабас (I. Shabas), Ф. В. Шиманський (F. V. Shymanskiy), Л. І. Щербина (L. I. Shcherbyna), М. К. Якимчук (M. K. Yakymchuk) та ін.

Попри чималу кількість розробок проблеми нормативного забезпечення антикорупційної діяльності, вона досі не втрачає актуальності, до того ж дослідники послуговувалися попередньою (до змін, які вносилися з 2014 р.) нормативною базою. Тому сьогодні чинне національне антикорупційне законодавство потребує більш глибокого вивчення.

Мета даної статті – на основі вивчення наукової літератури та положень нормативних актів щодо діяльності антикорупційних органів України дати оцінку стану нормативного забезпечення антикорупційної діяльності в Україні.

Виклад основного матеріалу. Антикорупційна політика на національному рівні бере свій початок з отримання Україною незалежності. Упродовж 1992–1994 років було створено ряд антикорупційних органів, як-от: Координаційний комітет по боротьбі з корупцією та організованою злочинністю при Президенті України, спеціальні підрозділи з боротьби з корупцією та організованою злочинністю Міністерства внутрішніх справ та Служби безпеки України. Згодом було прийнято закони України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» (1993 р.) та «Про боротьбу з корупцією» (1995 р.). На той момент законодавчі акти містили в собі превентивні антикорупційні положення, обмеження для осіб, уповноважених на виконання функцій держави, було визначено ознаки корупційних порушень та юридична відповідальність за них тощо. Варто підкреслити, що перший спеціальний Закон України «Про боротьбу з корупцією» діяв протягом п'яти років, при цьому зміни до нього вносилися 12 разів [1].

Наступним важливим кроком у боротьбі з корупцією можна вважати впровадження Комплексної цільової програми боротьби зі злочинністю на

1996–2006 роки, розроблену відповідно до вимог Указу Президента України від 05.08.1996 р. № 628/96 «Про додаткові заходи щодо забезпечення законності та правопорядку в Україні». На той час основним завданням програми було визначено вдосконалення практичної діяльності правоохоронних органів у підтримці правопорядку та законності, належне забезпечення конституційного ладу тощо. Серед пріоритетних завдань було визнано формування вдосконаленої ефективної правової бази боротьби зі злочинністю в цілому та з корупцією зокрема.

Надалі зміни до антикорупційного законодавства вносились досить активно. Так, у 1997 р. затверджено Національну програму боротьби з корупцією (Указ Президента України від 10.04.1997 р. № 319/97), якою було передбачено необхідність вжити профілактичні, організаційно-правові та інші заходи протидії корупції. З 1998 р. по 2005 р. діяла Концепція боротьби з корупцією, якою передбачено використання системного підходу та підвищення ефективності організації діяльності щодо запобігання та протидії корупції в Україні.

Незважаючи на низку прийнятих нормативно-правових актів, корупція продовжувала свій розквіт в усіх сферах держави. Тому для забезпечення вищого рівня ефективності боротьби зі злочинністю та корупцією, зменшення шкоди, завданої корупційними діями, соціальній та економічній сферам, приведенням національної антикорупційної програми до вимог та стандартів Європейського Союзу, становлення ринкових відносин та недопущення підриву авторитету України на міжнародному рівні, Президентом України видано Указ «Про невідкладні додаткові заходи щодо посилення боротьби з організованою злочинністю і корупцією» від 06.02.2003 р. № 84/2003.

З огляду на важливість проблеми корупції на національному та міжнародному рівнях, Верховною Радою України було прийнято Постанову «Про стан боротьби з організованою злочинністю у 2004–2005 роках». Одночасно Президентом України був виданий Указ «Про першочергові заходи щодо детінізації економіки та протидії корупції» від 18.11.2005 р. № 1615. У цих нормативно-правових актах міститься доручення Кабінету Міністрів України здійснити удосконалення законодавства щодо протидії корупції та організованої злочинності, враховуючи досвід України та країн-членів Ради Європи. Тому згодом Верховною Радою України було ухвалено низку законів щодо протидії корупції: «Про ратифікацію Цивільної конвенції про боротьбу з корупцією», «Про ратифікацію Конвенції ООН проти корупції», «Про ратифікацію Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією», «Про ратифікацію Додаткового протоколу до Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією». Прийняття законів міжнародного значення мало на меті формування позитивного іміджу України в світі, сприятливого політичного та економічного клімату, можливості співпраці зі світовими організаціями та спеціалізованими антикорупційними органами.

У подальший розвиток антикорупційної стратегії України Президент України затверджує Концепцію подолання корупції в Україні «На шляху до доброчесності», яка діє протягом чотирьох років (2006–2010 рр.). Стратегічний

напряв Концепції цих років було визначено як посилення заходів, спрямованих на виявлення корупції та забезпечення притягнення порушників до відповідальності. Верховна Рада приймає низку антикорупційних законів: «Про засади запобігання та протидії корупції», «Про відповідальність юридичних осіб за вчинення корупційних правопорушень», «Про внесення змін і доповнень до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення». При цьому прийняття Закону України «Про засади запобігання та протидії корупції» призвело до подальших змін у Кримінальному кодексі України та Кодексі України про адміністративні правопорушення. Як результат, було прийнято 15 підзаконних актів, які згодом сформували базу антикорупційної інфраструктури [1; 2]. Проте необхідні ефективні засоби протидії корупційним діям все ще не були ухвалені. Так, ГРЕКО рекомендувало Україні розробити та впровадити більш дієві заходи у боротьбі з корупцією [3].

Таким чином, чинний Президент України П. О. Порошенко був вимушений вдатися до рішучіших дій у сфері протидії та запобігання корупції і визнати першочерговою проблемою питання корупції та її масштабів у державі. Тому протидія корупції стала першочерговим і головним завданням цієї влади.

Для забезпечення ефективності та належного рівня вирішення поставленої задачі восени 2014 р. приймається низка нових законів: «Про засади антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014–2017 роки», «Про очищення влади», «Про запобігання корупції», «Про Національне антикорупційне бюро», «Про прокуратуру», «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо невідворотності покарання за окремі злочини проти основ національної безпеки, громадської безпеки та корупційні злочини», «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо визначення кінцевих вигодонабувачів юридичних осіб та публічних діячів» тощо. Впровадження прийнятих нових законів щодо запобігання та протидії корупції стали ефективним інструментом у боротьбі з незаконними діями.

Проте слід зазначити, що у Роз'ясненні Міністерства юстиції України від 21.05.2015 р. вказано, що нормативні акти є одним із чинників, які призводять до виникнення фактів корупції. У такому випадку причиною може стати неточність конструкції нормативних положень, які дозволяють корумпованим державним особам використовувати свої службові положення для особистого незаконного збагачення [4]. Варто зупинитися більш детально на сучасному нормативному забезпеченні діяльності спеціалізованих антикорупційних органів.

Прийнята Антикорупційна стратегія на 2014–2017 роки передбачає врахування зауважень та пропозицій міжнародних інституцій щодо стану корупції та її поширеності. Відмітною рисою нинішньої стратегії є виділення зони ризиків у антикорупційній політиці держави та пропозиції щодо викорінення корупційних елементів у процесі державотворення. Також ця Антикорупційна стратегія враховує недоліки попередніх. Зокрема, у документі є чітка структура, визначені конкретні напрямки реформи. Одним із

таких напрямів є створення спеціалізованого самостійного органу з метою здійснення оперативно-розшукової діяльності та досудового розслідування в кримінальних корупційних правопорушеннях – Національного антикорупційного бюро України.

Ефективна протидія корупції вимагає системного, чіткого підходу та належного кадрового забезпечення. За існуючої досі системи функції боротьби з корупцією виконував цілий ряд органів, підрозділів та Служба безпеки України. Так, відповідальність за отримані результати роботи з попередження та боротьби з корупцією була розподілена за кожним органом окремо відповідно до вертикалі управління. А це призводило до фактичної залежності від правлячого керівництва. Тому антикорупційна діяльність, особливо щодо чиновників вищих щаблів влади, виявилась неефективною. Цього вдалося уникнути при створенні окремого незалежного спеціалізованого органу.

У своїй діяльності основним нормативним актом, яким керується Бюро, є Закон України «Про Національне антикорупційне бюро» від 14.10.2014 р. № 1698-VII. Статтею 1 вказаного Закону визначено правовий статус Національного антикорупційного бюро – державний правоохоронний орган, на який покладено попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних правопорушень відповідно до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових порушень.

Слід зазначити, що окрім зазначеного вище Закону України правовою основою для функціонування Національного антикорупційного бюро є Конституція України, Кримінальний процесуальний кодекс України (13.04.2012 р. № 4651-VI), Кодекс України про адміністративні правопорушення (07.12.1984 р. № 8073-X), закони України «Про запобігання корупції» (14.10.2014 р. № 1700-VII), «Про оперативно-розшукову діяльність» (18.02.1992 р. № 2135-XII), «Про банки і банківську діяльність» (07.12.2000 р. № 2121-III), «Про депозитарну систему України» (06.07.2012 р. № 5178-VI).

Так, закони України «Про Національне антикорупційне бюро України» та «Про запобігання корупції» закріплюють організаційні основи і принципи діяльності та функції бюро. Законом України «Про Національне антикорупційне бюро України» визначено чисельність, структуру бюро, а також окреслено коло підрозділів, які можуть бути утворені у його складі. Також законами гарантується незалежність Національного антикорупційного бюро та визначається поняття корупційного правопорушення. Ця гарантія реалізується шляхом особливого порядку конкурсного відбору Директора Національного антикорупційного бюро і повним переліком підстав припинення його повноважень; конкурсним відбором інших працівників бюро, відповідними умовами оплати праці та їх особливим правовим становищем; особливим порядком фінансування та матеріально-технічного забезпечення Національного антикорупційного бюро тощо [5].

Як зазначалося, в своїй діяльності Національне антикорупційне бюро також керується законами України «Про банки і банківську діяльність» та

«Про депозитарну систему України». Цими законами визначається порядок доступу Національного бюро до інформації, в якій міститься банківська таємниця.

Отже, створення Національного антикорупційного бюро є знаковою подією незалежної України як європейської держави. Національне антикорупційне бюро є правоохоронним органом з досить широкими повноваженнями у сфері запобігання та протидії корупції. Завдяки впровадженню законів щодо діяльності Національного антикорупційного бюро України нашій державі вдалося виконати певні вимоги та зобов'язання, які передбачені міжнародними антикорупційними нормативними актами. Основними законами, якими в своїй діяльності керується Національне антикорупційне бюро, є закони України «Про Національне антикорупційне бюро України», «Про запобігання корупції», «Про оперативно-розшукову діяльність», «Про банки і банківську діяльність», «Про депозитарну систему України» тощо.

Законом України «Про запобігання корупції» з метою координації антикорупційної політики та запобігання корупції створено орган з превентивними антикорупційними функціями, а саме – Національне агентство з питань запобігання корупції. Нормативно-правовою основою Національного агентства є Конституція України, міжнародні договори, які узгоджені з Верховною Радою України, закони України «Про запобігання корупції» (14.10.2014 р. № 1700-VII), «Про центральні органи виконавчої влади» (17.03.2011 р. № 3166-VI), «Про державну службу» (10.12.2015 р. № 889-VIII), Постанова Кабінету Міністрів України «Про утворення Національного агентства з питань запобігання корупції» (18.05.2015 р. № 118), прийняті відповідно до перелічених законів нормативно-правові акти, а також нормативно-правові акти, що регулюють діяльність органів виконавчої влади.

Так, Закон України «Про запобігання корупції» встановлює особливий статус, юридичні гарантії незалежності, функції та повноваження Національного агентства з питань запобігання корупції. Затвердивши положення закону щодо агентства, Україна виконала завдання міжнародної спільноти щодо гарантування незалежності органу антикорупційної політики та відповідність її міжнародним стандартам. Цей закон визначає завданням агентства запобігання корупції в державі застосування превентивних антикорупційних механізмів, попередження ризиків у діяльності органів державної влади. Законом визначено незалежність Національного агентства від зовнішнього впливу та втручання. Це забезпечується спеціальним статусом агентства, особливостями конкурсного відбору та призначення членів Національного агентства, відповідними умовами оплати праці та прозорістю діяльності агентства тощо [6].

Також Законом визначаються повноваження Національного агентства, серед яких формування та реалізація антикорупційної політики, розробка проектів нормативно-правових актів щодо антикорупційного законодавства, моніторинг та контроль виконання законодавчих актів щодо етичної поведінки, врегулювання конфлікту інтересів, координація та надання пояснень, консультаційної

допомоги державним органам та органам місцевого самоврядування стосовно застосування актів антикорупційного законодавства та інше [6]. Зазначимо, що значну частку повноважень складає робота з кадрами, громадськістю, співпраця з іншими державними органами та неурядовими організаціями, міжнародними та іноземними організаціями тощо.

Певні запобіжні засади антикорупційної політики передбачені Законом України «Про державну службу». Зокрема, статтями 3, 10, 12, 13, 16, 31 визначені обмеження для осіб, які можуть займати посади державних службовців, етичні перешкоди перебування на державній службі, неприпустимість зловживання службовим становищем, порушення законів України тощо [7].

Таким чином, Національне агентство з питань запобігання корупції є спеціалізованим антикорупційним органом, який наділений компетенціями з попередження та боротьби з корупційними діяннями на законодавчому рівні.

Важливим нормативним актом у досліджуваному аспекті став Закон України «Про очищення влади» (16.09.2014 р. № 1682-VII). Основною метою останнього є унеможливлення участі у державному управлінні осіб, які своїми діями чи бездіяльністю підірвали національну безпеку та оборону України, здійснювали заходи щодо узурпації влади Президентом України В. Януковичем, здійснювали протиправне порушення прав та свобод людини. Але суттєвим недоліком цього Закону є те, що він спрямований на недопущення негідних осіб, а не на боротьбу з уже вчиненими правопорушеннями [8]. Як доводить реальність сьогодення, вітчизняний закон щодо люстрації не здатний захистити демократичні цінності та громадськість.

Наступний спеціалізований антикорупційний орган – Спеціалізована антикорупційна прокуратура – у своїй діяльності керується Конституцією України, Законом України «Про прокуратуру» (14.10.2014 р. № 1697-VII), Кримінальним та Кримінальним процесуальним кодексами України, Регламентом Генеральної прокуратури України, наказами Генерального прокурора України та керівника Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, міжнародними нормами, що ратифіковані у встановленому порядку [9]. Так, міжнародним антикорупційним законодавством передбачено притягнення до кримінальної відповідальності осіб, на користь яких здійснено неправомірну вигоду. Також до нормативного забезпечення діяльності Спеціалізованої антикорупційної прокуратури слід віднести Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про затвердження плану першочергових заходів з подолання корупції» (02.07.2014 р. № 647-р), закони України «Про запобігання корупції» (14.10.2014 р. № 1700-VII), «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014–2017 роки» (14.10.2014 р. № 1699-VII), «Про очищення влади» (16.09.2014 р. № 1682-VII). Окрім цих, антикорупційні органи керуються законами України «Про публічні закупівлі» (25.12.2015 р. № 922-VIII), «Про доступ до публічної інформації» (13.01.2011 р. № 2939-VI) тощо.

Так, Законом України «Про прокуратуру» визначено, що у Генеральній прокуратурі України створюється як самостійний структурний підрозділ

Спеціалізована антикорупційна прокуратура. До обов'язків та функцій антикорупційної прокуратури належить нагляд за діяльністю Національного бюро (п. 5 ст. 8). При цьому варто звернути увагу, що функція загального нагляду скасована Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України з питань удосконалення діяльності прокуратури» (18.09.2012 р. № 5288-VI). Прийняття такого положення дозволило зменшити втручання у приватний сектор державної влади, сприяло наглядовим заходам щодо протидії корупції.

У свою чергу Закон України «Про прокуратуру» встановлює повноваження органів прокуратури при здійсненні антикорупційної діяльності. Зокрема, за Законом прокурор має підтримувати державне обвинувачення у суді щодо корупційного правопорушення (ч. 1 ст. 22). Цим же актом регламентуються координаційні повноваження прокуратури при взаємодії з іншими органами з метою боротьби з корупцією (ст. 25). Частиною 5 ст. 8 Закону «Про прокуратуру» (14.10.2014 № 1697-VII) передбачено, що прокурор здійснює представництво в суді при розгляді проваджень щодо корупційних або пов'язаних з корупцією правопорушень.

Повноваження та завдання антикорупційної прокуратури встановлюється Наказом Генерального прокурора України «Про організацію діяльності органів прокуратури у сфері запобігання і протидії корупції» (25.06.2013 р.). Зауважимо, що цим актом також регулюються правила відшкодування завданих корупційними діяннями збитків, виявлення та причини виникнення корупційних діянь тощо [10]. Пріоритетна роль прокурорів при координації правоохоронних органів щодо боротьби та протидії корупції визначена Наказом Генерального прокурора України «Про координацію діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції» (16.01.2013) [11].

Висновки. Активний та більш-менш ефективний період розвитку антикорупційного законодавства розпочався з 2014 р. У цей час нормативне забезпечення антикорупційної діяльності поповнилося рядом нормативних актів, які стали першочерговими у виконанні дій щодо запобігання та протидії корупції в Україні. Основними нормативними документами щодо регулювання діяльності антикорупційних органів є закони України «Про засади антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014–2017 роки», «Про очищення влади», «Про запобігання корупції», «Про Національне антикорупційне бюро», «Про прокуратуру», Постанова Кабінету Міністрів України «Про утворення Національного агентства з питань запобігання корупції», міжнародні договори ратифіковані з Верховною Радою України тощо.

Прийняття нової Антикорупційної стратегії дозволило створити нові антикорупційні органи, передбачені вимогами та нормами Європейського Союзу щодо протидії корупції. Однак саме прийняття нових чи вдосконалення існуючих законів не дає підстав говорити про ефективну протидію корупції в Україні.

Список літератури:

1. Антикорупційна інфраструктура. *Громадська організація Інститут прикладних гуманітарних досліджень*. URL: http://iahr.com.ua/files/works_docs/122/pdf (дата звернення: 10.01.2019).
2. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення : Закон України від 07.04.2011 р. № 3207-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. № 41. Ст. 414.
3. Joint First and Second Evaluation Rounds. Evaluation report on Ukraine. Adopted by GRECO at its 32nd Session, Strasbourg 19-23 March 2007. URL: https://nazk.gov.ua/sites/default/files/docs/nazk_files/zvity/1.1.pdf (дата звернення: 20.01.2019).
4. Антикорупційна експертиза як засіб запобігання корупції : Роз'яснення Міністерства юстиції України від 21.05.2015 р. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/n0018323-12> (дата звернення: 20.12.2018).
5. Про Національне антикорупційне бюро України : Закон України від 14.10.2014 р. № 1698-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 47. Ст. 2051.
6. Про запобігання корупції : Закон України від 14.10.2014 р. № 1700-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 49. Ст. 2056.
7. Про державну службу : Закон України від 10.12.2015 р. № 889-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 4. Ст. 43.
8. Проміжний висновок щодо Закону «Про очищення влади» (Закон «Про люстрацію») в Україні : висновок № 788/2014, схвалений Венеціанською Комісією на її 101-й Пленарній сесії. Страсбург. 2014. URL: <http://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD%282014%29044-ukr> (дата звернення: 10.12.2018).
9. Положення про Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру Генеральної прокуратури України : затверджене наказом Генеральної прокуратури України 12.04.2016 р. № 149. URL: http://www.cct.com.ua/2016/12.04.2016_149.htm (дата звернення: 19.12.2018).
10. Про організацію діяльності органів прокуратури у сфері запобігання і протидії корупції : наказ Генерального прокурора України від 25 червня 2013 р. № 10 гн. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua> (дата звернення: 10.01.2019).
11. Про координацію діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції : наказ Генерального прокурора України від 16 січня 2013 р. № 1/1гн. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua> (дата звернення: 30.01.2019).

References:

1. Antykoruptsiina infrastruktura. *Hromadska orhanizatsiia Instytut prykladnykh humanitarnykh doslidzhen*. URL: http://iahr.com.ua/files/works_docs/122/pdf.
2. Pro vnesennia zmin do deiakykh zakonodavchykh aktiv Ukrainy shchodo vidpovidalnosti za koruptsiini pravoporushennia: Zakon Ukrainy vid 07.04.2011 r. № 3207-VI. (2011). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy, 41, art. 414*.
3. Joint First and Second Evaluation Rounds. Evaluation report on Ukraine. Adopted by GRECO at its 32nd Session, Strasbourg 19–23 March 2007. URL: https://nazk.gov.ua/sites/default/files/docs/nazk_files/zvity/1.1.pdf.
4. Antykoruptsiina ekspertyza yak zasib zapobihannia koruptsii: Roz'iasnennia Ministerstva yustytzii Ukrainy vid 21.05.2015 r. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/n0018323-12>.
5. Pro Natsionalne antykoruptsiine biuro Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 14.10.2014 r. № 1698-VI. (2014). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy, 47, art. 2051*.
6. Pro zapobihannia koruptsii: Zakon Ukrainy vid 14.10.2014 r. № 1700-VII. (2014). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy, 49, art. 2056*.
7. Pro derzhavnu sluzhbu: Zakon Ukrainy vid 10.12.2015 r. № 889-VIII. (2016). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy, 4, art. 43*.
8. Promizhnyi vysnovok shchodo Zakonu «Pro ochyshchennia vlady» (Zakon «Pro liustratsiiu») v Ukraini: vysnovok № 788/2014, skhvalenyi Venetsianskoiu Komisiieiu na yii 101-i Plenarnii sesii.

(2014). Strasburh. URL: <http://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD%282014%29044-ukr>.

9. Polozhennia pro Spetsializovanu antykoruptsiinu prokuraturu Heneralnoi prokuratury Ukrainy: zatverdzhene nakazom Heneralnoi prokuratury Ukrainy 12.04.2016 r. № 149. URL: http://www.cct.com.ua/2016/12.04.2016_149.htm.

10. Pro orhanizatsiiu diialnosti orhaniv prokuratury u sferi zapobihannia i protyдии koruptsii: nakaz Heneralnoho prokurora Ukrainy vid 25 chervnia 2013 r. № 10 hn. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua>.

11. Pro koordynatsiiu diialnosti pravookhoronnykh orhaniv u sferi protyдии zlochynnosti ta koruptsii: nakaz Heneralnoho prokurora Ukrainy vid 16 sichnia 2013 r. za № № 1/1hn. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua>.

Rozsokha K. O., Assistant Professor of the Department of Judiciary and Prosecutor's activity, Yaroslav Mydryi National Law University, Ukraine, Kharkiv.

e-mail : rassoha91@gmail.com ; ORCID 0000-0002-2266-7688

Normative regulations to provide functions of anti-corruption bodies of Ukraine

The article states that by this time the issue of normative provision of anti-corruption activity was studied and analyzed by scientists on the basis of rapidly changing legislation, based on this it is proved that urgent and necessary is a detailed study.

It is established that the adopted anti-corruption strategy for 2014–2017 provides for not only the comments made by international institutions, but also the provision of proposals on the state of corruption and its outspread. It is substantiated that the distinctive feature of the current strategy is the separation of the risk area in the anti-corruption policy of the state and the implementation of the proposals on the elimination of corruption elements in the process of state-building, as well as taking into account the shortcomings of the previous ones.

Adoption of the Anticorruption Strategy allowed the creation of new anti-corruption bodies that exist in the European Union in accordance with the requirements and norms on the basis of which the fight against corruption is being conducted. At the same time, it is noted that the adoption of new or improvement of existing laws does not guarantee the effective conduct of such activities.

Keywords: anti-corruption authorities; National Anti-Corruption Bureau; Specialized Anti-Corruption Prosecutor's Office; National Agency; High Anti-Corruption Court; Regulatory; Law.

Рекомендоване цитування: Розсоха К. О. Нормативне забезпечення функціонування анти-корупційних органів України. *Проблеми законності*. 2019. Вип. 145. С. 215–224. doi: <https://doi.org/10.21564/2414-990x.145.156767>.

Suggested Citation: Rozsokha, K.O. (2019). Normatyvne zabezpechennia funktsionuvannia antykoruptsiinykh orhaniv Ukrainy [Normative regulations to provide functions of anti-corruption bodies of Ukraine]. *Problemy zakonnosti – Problems of Legality, issue 145, 215–224*. doi: <https://doi.org/10.21564/2414-990x.145.156767> [in Ukrainian].

Надійшла до редакції 15.02.2019 р.